

Να μη γίνουν οι εργαζόμενοι συνδιαχειριστές της κρίσης – Να μην κατεβάσουμε τον πήχη των διεκδικήσεων μας

Μέσα σε τέσσερις μόλις μήνες της νέας διακυβέρνησης, ο ρεαλισμός της προσαρμογής έχει θριαμβεύσει. Δεν είναι λίγοι αυτοί, που αναγνωρίζοντας καλές προθέσεις (που δεν θα πρέπει να θεωρούνται δεδομένες) στη νέα κυβέρνηση, από εκεί που πριν αμφισβητούσαν και αντιμάχονταν κάθε αντιλαϊκό μέτρο και ευρωπαϊκή επιταγή, τώρα είναι έτοιμοι να αποδεχτούν μια επώδυνη συμφωνία με την παραδοχή ότι «δεν μπορεί να γίνει και τίποτε άλλο». Εργαζόμενοι που το προηγούμενο διάστημα πήραν μέρος σε όλους τους μεγάλους αντιμνημονιακούς αγώνες –τους οποίους ο ΣΥΡΙΖΑ κεφαλαιοποίησε εκλογικά διαμορφώνοντας τον αντιμνημονιακό-συχνά αντιευρωπαϊκό, ανατρεπτικό και εθνικοανεξαρτησιακό, αλλά εντέλει κάλπικο και ψηφοθηρικό του λόγο - τώρα έχουν πάρει τη θέση του παρατηρητή των διαπραγματεύσεων, ή ακόμη και του συνυπεύθυνου, αφού αναζητούν εναλλακτικές διαχειριστικές προτάσεις. Στα σωματεία, σε μια στιγμή που σχεδιάζονται νέα μέτρα σε βάρος του λαού και του τόπου, για τους παραπάνω λόγους κυριαρχεί η αδράνεια με τις παρατάξεις του ΣΥΡΙΖΑ να κάνουν ότι μπορούν για τη διατήρησή της.

Τα σημερινά κοινωνικοπολιτικά ρεύματα έτσι όπως έχουν σήμερα διαμορφωθεί, επηρεάζουν αρνητικά τις συνειδήσεις των εργαζομένων. Τώρα με μια «αριστερή» κυβέρνηση να διαχειρίζεται την εφαρμογή των νέων μνημονίων, έχοντας βάλει στη θέση της ωμής τρομοκρατίας των Σαμαρά-Βενιζέλου (για όσο τουλάχιστον δεν κρίνεται αναγκαία), τις επινοήσεις περί «έντιμων συμβιβασμών» ντυμένων πάντα με το πέπλο των αγνών προθέσεων, οδηγεί τις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις σε συντηρητική κατεύθυνση. Και ειδικά τον κόσμο που ο ΣΥΡΙΖΑ επηρεάζει πιο άμεσα, τείνει να τον μεταμορφώσει σε «συνδιαχειριστή» αυτής της κατάστασης.

Γιατί όταν οι εργαζόμενοι απεμπολούν από τη βάση της σκέψης και της δράσης τους, τις αλήθειες και τις ανάγκες της τάξης τους, και τις αντικαθιστούν με τα δεδομένα και το «ρεαλισμό» του συστήματος, δηλαδή με τις αλήθειες και τα συμφέροντα της κυρίαρχης μεγαλοαστικής τάξης, τότε κάνουν πολλά βήματα πίσω από την κατανόηση και

την ανατροπή αυτής της κατάστασης. Και αυτόν ακριβώς το ρόλο παίζουν μέσα στο λαϊκό κίνημα, όσοι αναπαράγουν, τις «αλήθειες» της κυρίαρχης τάξης και της προπαγάνδας της, για το «καλύτερο που μπορεί να γίνει», για τον κόσμο που «ποτέ δεν μίλησε για έξοδο από την ΕΕ» και πολύ περισσότερο για τον κόσμο που δεν «είναι έτοιμος για τις συγκρούσεις και τις μάχες» που θα απαιτούσε μια πολιτική ρήξης, υπονοώντας με το τελευταίο, ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είχε τις προθέσεις να ακολουθήσει αλλά «σεβόμενος» τη λαϊκή βούληση δεν μπορεί. Αρνητικές υπηρεσίες προσφέρουν όσοι έχοντας πάρει τη θέση του τηλεθεατή της διαπραγμάτευσης, γίνονται αναμεταδότες, των κρίσιμων στιγμών και των άτεγκτων διλημάτων της, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι πρέπει να υπάρξει «επώδυνη» συμφωνία γιατί όλοι τα χουν βάλει με την κυβέρνηση και βρίσκεται με την πλάτη στον τοίχο.

Επειδή καμία σημασία δεν έχουν οι προθέσεις (ακόμη και για όσους τις αναγνωρίζουν), αυτό στο οποίο αντικειμενικά οδηγούν οι ρεφορμιστικές αυταπάτες που έσπειρε ο ΣΥΡΙΖΑ, είναι η δικαίωση της πολιτικής της υποτέλειας και των προηγούμενων διαχειριστών της και η διάβρωση του κινήματος. Και αυτά δεν μπορεί να οδηγούν σε καμία αριστερή μετατόπιση, την οποία περιέγραφαν προεκλογικά κάποιοι υποστηρικτές του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά σε μια συντηρητική στροφή. Στον αφοπλισμό των εργαζομένων και των αγώνων τους, που είναι και θα είναι πάντα, η μόνη πραγματική διέξοδος για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους, για να ανοίξει ο πραγματικός δρόμος για τις ανατροπές και «νέες εποχές».

(Από άρθρο του Λαϊκού Δρόμου – 16/5)

ΝΑ ΚΑΤΟΧΥΡΩΘΟΥΝ ΟΡΓΑΝΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΤΑΓΜΕΝΟΥΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥΣ

Εν όψει της υπογραφής ενός νέου μνημονίου από τη νέα συγκυβέρνηση, ο αναπληρωτής υπουργός παιδείας εισηγείται την ανάκληση των μετατάξεων 3.800 εκπαιδευτικών που είχαν τοποθετηθεί στην Α/θμια Εκπαίδευση το 2013, χωρίς να τους έχει κατοχυρωθεί από τότε, αλλά και χωρίς να τους κατοχυρώνεται ούτε τώρα καμία οργανική θέση. Στην απαίτηση των εν λόγω εκπαιδευτικών για κατοχύρωση οργανικής θέσης, που είναι και πάγιο αίτημα του συνεπούς αριστερού συνδικαλισμού και στις δυο εκπαιδευτικές ομοσπονδίες (ΟΛΜΕ-ΔΟΕ), το υπουργείο δηλώνει ότι ένα τέτοιο αίτημα θα μπορούσε να ικανοποιηθεί μόνο στην περίπτωση που δε θα προέκυπτε καμία δαπάνη για το κράτος, ενώ δεν απέκλεισε και το ενδεχόμενο της ένταξης αυτού του αιτήματος στο πακέτο της διαπραγμάτευσης με τους... Θεσμούς!! Παγιάζει έτσι το καθεστώς της εργασιακής περιπλάνησης και ανασφάλειας για χιλιάδες εκπαιδευτικούς, καθεστώς που επέβαλαν οι προηγούμενες κυβερνήσεις (Ν.Δ-ΠΑΣΟΚ), στη βάση της εφαρμογής των ληστρικών νόμων που επιτάσσουν τα μνημόνια της λαϊκής αφαίμαξης και ιμπεριαλιστικής υποδούλωσης.

Απαράδεκτη η θέση της ΕΚΠ. ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ στο θέμα των μετατάξεων

Με έγγραφο που υπέγραψε και έστειλε στα σχολεία το προεδρείο της ΕΛΜΕ, δηλαδή η ΕΚΠ. ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ, και χωρίς να λάβει καν υπόψη της τη γνώμη του ΔΣ, προτείνει να δοθούν οργανικές θέσεις μόνο σε αυτούς που είχαν οργανική πριν μεταταγούν! Οι υπόλοιποι που ήταν στην διάθεση του ΠΥΣΔΕ, προτείνει να παραμείνουν στη διάθεση του ΠΥΣΔΕ, μετά από δύο χρόνια δουλειάς και κοροϊδίας από την προηγούμενη κυβέρνηση. Αυτό όμως δεν μπορεί να είναι πρόταση ενός σωματίου που ισχυρίζεται ότι εκπροσωπεί τα συμφέροντα των εργαζομένων. Είναι όμως μία πρόταση των συνδικαλιστών που αναφέρονται στον ΣΥΡΙΖΑ, χαρακτηριστική για το πώς εννοεί ο κυβερνητικός - συνδιαχειριστικός συνδικαλισμός την προάσπιση των εργασιακών δικαιωμάτων.

Την αντιδραστική αυτή πολιτική υποστηρίζουν προκλητικά οι εκπρόσωποι του εργοδοτικού συνδικαλισμού (ΠΑΣΚ - ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ και ΔΑΚΕ), ενώ συγκαλύπτουν οι «αριστεροί» συνοδοιπόροι των ΣΥΝΕΚ-ΕΚΠΑΙΔ.ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ, αναλαμβάνοντας το νέο ρόλο του κυβερνητικού συνδικαλισμού και επιλέγοντας τη γνωστή διαδικασία του... διαδρόμου, της προσωπικής επαφής με τους συναδέλφους, της συντεχνιακής λογικής και εν τέλει της αποσιώπησης του ζητήματος. Σαν Αγωνιστική Παρέμβαση, καλούμε τους θιγόμενους συναδέλφους να αρνηθούν τις συνδικαλιστικές σειρήνες της υποταγής, παλιές και νέες, και να ακολουθήσουν το δρόμο της συλλογικής πάλης και αντίστασης στη μνημονιακή λαιλαπα, την ευέλικτη απασχόληση, την ανεργία και τις απολύσεις, στην αντιλαϊκή πολιτική που συνεχίζει και η τωρινή συγκυβέρνηση, στη βάση των «δεσμεύσεων της» προς την ντόπια ολιγαρχία και τον ξένο ιμπεριαλισμό, ακυρώνοντας όλες τις προεκλογικές εξαγγελίες της για δήθεν φιλολαϊκή πολιτική.

Αγωνιστική Παρέμβαση Εκπαιδευτικών

Αποτελέσματα εκλογών της ΕΛΜΕ Ηρακλείου για το 17ο συνέδριο της ΟΛΜΕ

Στις εκλογές της 14/5/2015 για τους εκπροσώπους που θα στείλει η ΕΛΜΕ Ηρακλείου στο 17^ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ, οι παρατάξεις πήραν:

- ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ) 375 ψήφους και 4 έδρες
- ΠΕΚ (πρώην ΠΑΣΚ) 220 ψήφους και 2 έδρες
- ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ (ΠΑΜΕ) 146 ψήφους και 2 έδρες
- ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ 134 ψήφους και 2 έδρες
- ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ-ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ 108 ψήφους και 1 έδρα
- ΔΑΚΕ (ΝΔ) 55 ψήφους και δεν έβγαλε έδρα και
- ΑΓ. ΚΙΝΗΣΕΙΣ 48 ψήφους και δεν έβγαλαν έδρα

Συνολικά ψήφισαν 1126. Πολύ μεγάλη ήταν η αποχή η οποία έφτασε κοντά στο 55%.

ΝΑ ΜΗ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΜΕ ΣΤΗ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΩΝ – ΜΑΝΑΤΖΕΡ – ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΩΝ

Η Αγωνιστική Παρέμβαση θεωρεί αναγκαίο να διασφαλιστεί η ενότητα, ισοτιμία και δημοκρατική λειτουργία του συλλόγου διδασκόντων ως συνδικαλιστικού κυττάρου και ανώτατου οργάνου διοίκησης του σχολείου, η οποία καταργείται με τους αντιλαϊκού νόμους για το μισθολόγιο της πείνας, διοίκησης, δομής και λειτουργίας του σχολείου (ν.3848, 2640, 4186). Βάσει των νόμων αυτών, ο διευθυντής έχει συγκεκριμένες διοικητικές και πειθαρχικές αρμοδιότητες έναντι των μελών του συλλόγου, οι οποίες τον καθιστούν σταδιακά manager, δηλ οικονομικό διευθυντή και επόπτη, αλλά και «αξιολογητή» των μελών του συλλόγου. Οι παραπάνω αντιλαϊκοί νόμοι παραμένουν σε ισχύ και μάλιστα, κατά δήλωση των αρμόδιων υπουργών, η κυβέρνηση δε θα καταργήσει το νόμο για το μισθολόγιο, ενώ θα διατηρήσει τη «νέου τύπου αξιολόγηση» σε όλο το δημόσιο τομέα. Ενδεικτικά, τονίζεται:

- Η θεσπισμένη δυνατότητα (ν. 2640) του διευθυντή να επιβάλει την ποινή της περικοπής του μισθού, με αιτιολογία την παράβαση των εκπαιδευτικών ή παιδαγωγικών καθηκόντων του.

ΣΑΝ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΚΑΤΑΘΕΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΞΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗ:

Ο διευθυντής να είναι πρώτος μεταξύ ίσων και να έχει αποκλειστικά την ιδιότητα του προέδρου του συλλόγου, όπως προβλέπει ο ν. 1566/85 και καμία άλλη από αυτές που επιτάσσουν οι αντιλαϊκοί επόμενοι νόμοι διοίκησης, δομής και λειτουργίας του (π.χ. Ν. 3848, 2640 για το μισθολόγιο της πείνας, Ν. 4186 για το «νέο λύκειο» κλπ)

Το παρόν κείμενο ψηφίστηκε κατάπλειοψηφία από την εκλογοαπολογιστική συνέλευση της 14/5.

Το πελατειακό κράτος καλά κρατεί!

Η ανάδειξη της Προοδευτικής Ενότητας Καθηγητών (πρώην ΠΑΣΚ) σε δεύτερη δύναμη στις εκλογές για το 17^ο συνέδριο της ΟΛΜΕ, καταμαρτυρεί με τον πιο αδιάψευστο τρόπο, ότι το πελατειακό κράτος καλά κρατεί! Με σύνθημα ότι δεν εκπροσωπούν κανένα κόμμα, αυτοί οι ίδιοι που πριν λίγο καιρό, εκπροσωπούσαν σθεναρά το ΠΑΣΟΚ και υποστήριζαν την πιο αντιλαϊκή πολιτική που έχει υποστεί ο λαός μας, περιφέρονται τώρα με το θράσος που τους δίνει η διοικητική τους θέση, στο συνδικαλιστικό τοπίο σαν οι «ακομμάτιστοι» εκπρόσωποι των εκπαιδευτικών, σαν αυτοί που ενδιαφέρονται μόνο για το συμφέρον του κλάδου. Πατώντας πάνω στην κατάρρευση της

- Η δυνατότητά του να εγκρίνει ή να απορρίπτει ως διοικητικός προϊστάμενος άδειες των συναδέλφων.

- Η συμμετοχή του στην «αξιολόγηση»-πειθάρχηση-διαβάθμιση-απόλυση.

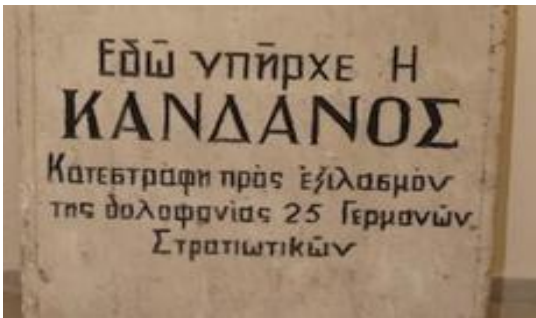
Στη βάση αυτή, θεωρούμε ότι η ψηφισμένη θέση για συμμετοχή του συλλόγου διδασκόντων στην εκλογή του διευθυντή-χωρίς να καταργούνται οι αντιλαϊκοί νόμοι που τον μετατρέπουν σε επόπτη και οικονομικό διευθυντή-αποτελεί δημοκρατικοφανές μέσο που εγκλωβίζει το σύλλογο και τον μετατρέπει σε συνυπεύθυνο στην άσκηση της αντιλαϊκής πολιτικής. Παράλληλα, διασπά και την ενότητα του συλλόγου, επιτρέποντας την ανάπτυξη πελατειακών σχέσεων μεταξύ του διευθυντή και μελών του συλλόγου.

- ✓ **ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ ΤΟ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΑΠΟΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΤΙΚΟ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΦΑΝΕΣ ΜΕΤΡΟ.**

- ✓ **ΚΑΛΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΩΝ ΝΑ ΜΗΝ ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΟΥΝ**

«αντιμνημονιακής» ρητορείας του ΣΥΡΙΖΑ, στο επικοινωνιακό τρικ της «άφεσης αμαρτιών» λόγω αλλαγής του ονόματος από ΠΑΣΚ σε ΠΕΚ (τρικ που είναι πολύ της μόδας τελευταία), αλλά και στην προσπάθεια που είχε εξαπολυθεί από τους ίδιους και από στελέχη τους, αλλά και από στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ να αποκαθλωθούν από τη συνείδηση του κόσμου τα κόμματα και οι παρατάξεις γενικώς και αορίστως, εμφανίζονται τώρα ως οι «δικαιωμένοι» εκφραστές αυτής της ιδέας. Με μόνο σκοπό να εξαπατήσουν και να κατοχυρώσουν την παρουσία τους στη διοίκηση, αλλά και την επιρροή τους στο σωματείο, ώστε να μπορούν να παίζουν το διασπαστικό παιχνίδι εις βάρος των εργαζομένων, δηλαδή αυτών που διατείνονται ότι υπερασπίζουν.

2 ΙΟΥΝΙΟΥ 1944: Σφαγή στο Κοντομαρί Χανίων - 3 ΙΟΥΝΙΟΥ 1944: Το Ολοκαύτωμα της Καντάνου - 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1944: Σφαγή στο Δίστομο.

Η μία από τις δύο πινακίδες που έστησαν οι φασίστες στην Καντάνο μετά το ολοκαύτωμα

μετουσιωθούν και να γίνουν αντρεία! Καθίσαμε απάνω σε ξεριζωμένα δέντρα, σε πέτρες, σε μερικές ξεπατωμένες καρέκλες που είχαν περισωθεί. Γύρω μας άρχισαν όλοι μαζί να μιλούν και να περιγράφουν τις μεγάλες εκείνες μέρες. Ένας λέει: «Τα αεροπλάνα φάνηκαν, μαζευτήκαμε στην πλατεία του χωριού να πάρουμε απόφαση. Ξέραμε πως δεν υπήρχε σωτηρία, το ξέραμε καλά, μα πήραμε όλοι μια φωνή, μήτε ένας δε σηκώθηκε να πει όχι, πήραμε την απόφαση: «Παρά να ντροπιαστούμε, καλύτερα να πεθάνουμε».

Νίκος Καζαντζάκης

Δεν υπάρχει μέρα, δεν υπάρχει πέτρα που να μην είναι βαμμένη με το αίμα των αγώνων του λαού μας. Διανύουμε ήδη 74 χρόνια από τις ένδοξες ημέρες της μάχης της Κρήτης, όπου ο φασιστικός άξονας ολόκληρος υποκλίθηκε κυριολεκτικά μπροστά στην ηρωική αντίσταση του κρητικού λαού. Δείγμα αντρείας και περηφάνιας των απλών καθημερινών ανθρώπων του μόχθου και της εργασίας που δεν μπορούσαν να παραδώσουν το δικαίωμα τους για ελευθερία και ανεξαρτησία στον κατακτητή. Αντιστάθηκαν, συσπειρώθηκαν, έκαναν το δίκιο της υπεράσπισης του τόπου τους εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα, στελέχωσαν το ΕΑΜ – ΕΛΑΣ, ενδυνάμωσαν το λαϊκό μέτωπο ενάντια στον γερμανικό φασισμό αρχικά και στον αγγλικό και αμερικάνικο ιμπεριαλισμό μετέπειτα.

Μέρες του Ιούνη λοιπόν και δεν μπορεί παρά να επαναφέρουμε στη μνήμη μας το Κοντομαρί και την Καντάνο Χανίων, αλλά και το Δίστομο Βοιωτίας, που αυτές τις ημέρες εκείνα τα ζοφερά χρόνια γνώρισαν τη θηριωδία του ναζισμού. Στο Κοντομαρί έγινε η πρώτη μαζική εκτέλεση αμάχων από τον κατακτητή και η Καντάνο ήταν το πρώτο χωριό που κήκε συθέμελα **«για να μην ξαναχτιστεί ποτέ»** όπως αναγράφει η μία από τις δύο πινακίδες που οι φασίστες έβαλαν στο έμπα του χωριού.

Τόποι και άνθρωποι τραγικοί μα και ηρωικοί που μέσα από τη θυσία τους έχουν κρατήσει ανεξίτηλο, τόσα χρόνια μετά το μήνυμα καταδίκης του φασισμού, αλλά και της μεγάλης σημασίας του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα ενάντια στους δυνάστες του λαού μας.

Εδώ 'ναι το πικρό το χώμα του Διστόμου.
Ω, εσύ διαβάτη, όπου πατήσεις, να προσέχεις —
εδώ πονά η σιωπή, πονάει κι η πέτρα κάθε δρόμου
κι απ' τη θυσία κι απ' τη σκληρότητα του ανθρώπου.
Εδώ μια στήλη απλή, μαρμάρινη, όλη κι όλη
με ονόματα σεμνά, κι η Δόξα τα ανεβαίνει
λυγμό-λυγμό, σκαλί-σκαλί, μεγίστη σκάλα.

Γιάννης Ρίτσος, Επίγραμμα για το Δίστομο